

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 44.

Extraordinair Session.

20de Møde.

Fredagen den 21de Septbr. Aften Kl. 7.

(Fortf.)

J. N. Hansen (fortsat): Naar det nu er givet, at det tænker paa at foretage Omposteringer, mener jeg, at der kan være Fare for, at de sige: „Ja, vi have ikke overstredet Gjennemsnitsbeløbene paa Hovedaffnittet, men vi have ikke anseet os bundne til hver enkelt Udgiftspost for sig i det Hovedaffnit, saaledes som de paagældende Finantslove opstille samme“. Det var dette Spørgsmaal, som jeg tidligere vilde have fremsat, og jeg beklager, at den ærede Rigsdagsmand har maattet minde mig om, at jeg ikke kom frem dermed. Den ærede Rigsdagsmand har ogsaa været saa god at indrømme, at det ikke betød overmaade meget, at jeg havde sagt 4,000 Rd. istedetfor 3,000 Rd. med Hensyn til Ministrenes Pensionering; han har ganske Ret, det var en Feiltagelse af mig; det skulde ganske vist være 3,000 Rd. Endelig har jeg ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand endnu kun een Gjenstand at omtale. Den ærede Rigsdagsmand blev saa hurtigt færdig med Behandlingen af mig; jeg havde troet, at det vilde være blevet en meget udførlig Behandling, men han tog den overmaade kort, og jeg har nu viist, at hans hele Anløb beroede paa en fuldkommen feil Opfattelse (Steen: Nei!). Det vil Tidenden vise; jeg haaber ikke, at den ærede Rigsdagsmand vil betvivle Tidendens Rigtighed. Naar man tager mit Foredrag i Tidenden og ligeledes den ærede Rigsdagsmands Foredrag for sig og sammenholder

dem, vil Enhver overbevise sig om, at jeg har refereret rigtigt. (Steen: Den ærede Rigsdagsmand veed meget godt, at der er en Trykfeil i mit Foredrag.). Jeg siger, at den ærede Rigsdagsmand er ikke berettiget til at sige, at jeg veed Noget, som jeg ikke veed. Der var et Punkt endnu, hvor den ærede Rigsdagsmand kom til at nævne mine Ord, og hvor det hvad han sagde heller ikke forholder sig rigtigt. Han anførte, at jeg den 28de Januar 1852 havde kastet mig i Armene paa Geelstatsprincipet eller Geelstatsforfatningen eller Geelstatsplanen, hvilket det nu var, han sagde, og yttre, at dette har jeg sagt, at jeg gjorde den Dag. Jeg skal nu oplyse, hvad jeg sagde. Jeg sagde: da 1852 kom, og da de Eidermand, der sad paa Rigsdagen, alle som een erkjendte Nødvendigheden af at bøie sig for Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, bøiede jeg mig med. Det har jeg sagt. Men jeg kunde ikke erfare samme Dag, som Kundgjørelsen udkom, at alle de øvrige Herrer, der dengang, som jeg, vedkjendte sig at have været Eidermand, erkjendte Nødvendigheden af at bøie sig for Kundgjørelsen; der gik en temmelig lang Tid, inden jeg efterhaanden fik at vide, at alle de, der kunde have nogen Betydning i dette Spørgsmaal, erkjendte denne Nødvendighed. Det blev sagt offentligt her i Salen af saa at sige ethvert af de ærede Medlemmer, der kunde have taget denne Sags Ledelse i deres Haand, saafremt de ikke havde erkjendt Nødvendigheden af denne Plan. Det vil altsaa sees, at det langt fra kan siges, at jeg den Dag bestemte mig; det varede noget længere.

Jeg skal nu gaae over til at omtale, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) yttrede sidst,